Alexandru Mărchidan

OCHIUL LUI SHIVA

ARTPRESS

Alexandru Mărchidan

*

OCHIUL LUI SHIVA

Lui Sorin Radu, pentru că am
învățat să vedem împreună, și
chiar dacă ochii noștri vor ră-
mâne întotdeauna umani, putem
zări (cel puțin) Ideile.

Cu prietenie, Alexandru
Mărchidan

24 februarie 2005

Coperta: CAMIL MIHĂESCU

Consilier editorial: ADRIAN DINU RACHIERU
Culegere computerizată: SORIN RADU
Tehnoredactor: MARIANA LEŞE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MĂRCHIDAN, ALEXANDRU
Ochiul lui Shiva / Alexandru Mărchidan. –
Timişoara : Editura Augusta, Artpress, 2005
ISBN : 973-695-147-2
ISBN : 973-7911-90-3
821.135.1-1

300551 Timişoara, str. Alexandru Vaida Voievod
Tel./fax: 0256/29 38 09; 29 39 75
I.S.B.N. 973-7911-90-3

DIRECTOR: AUGUSTA ANCA

300559 Timişoara, str. L. Catargiu, nr. 4-6
Tel.: 0256/22 06 88; Fax: 20 29 30
I.S.B.N. 973-695-147-2

Alexandru Mărchidan

OCHIUL LUI SHIVA

(versuri)

ARTPRESS
TIMIŞOARA
2005

Partea I

GROTA ANDROGINULUI

OCHIUL LUI SHIVA

se vor topi odată şi geamurile-acestea aburite
care nu mă lasă să văd dincolo
şi eu nu pot să nu văd dincolo
pentru că abia după geamurile vieţii se poartă
cealaltă pecete
numai ochiul lui Shiva născut dintr-o incizie pe cord deschis
ne-ar putea asimila în membrana propriei lumini

în acest poem este vorba despre vedere.
un om era mai înainte de el
adică mai înainte de cuvintele sale
într-o zi a găsit sub braţul unei ploi
un ochi fără arcadă după care a fugit o veşnicie
sau două
o moarte sau un demon
şi ochiul-ecou ochiul-floare de netimp
se rostogolea continuu ca vocea unui fulger
în timpanul unui copil părăsit în pădure
şi ochiul a ajuns s-a ascuns într-o iarbă
pe un tărâm vorbitor unde fântânile se adăpau
din buzele soarelui şi soarele era un vânător
căsătorit cu marea fântână
(cea care ne anunţă până la urmă
timpul unirii cu apa)
atunci omul rătăcit şi-a înfipt ochiul în frunte
fără să ştie că între timp el însuşi devenise ochi
şi nu mai vroia să fie altceva.

GHEAȚA

despre acel păianjen s-a vorbit mult
prin colțurile gândurilor noastre
păianjenul negru cu pânză deasă
țesută de la marginea ochiului până la marginea cerului
de la marginea sufletului până la marginea pământului
pânză țesută anume să cadă în ea leagănele copiilor
cu ochiul protector lăsat moștenire la rădăcina casei.
(despre margini şi mai ales despre ochi căzuți
în plasă nu trebuie să râdem)
mi-aş putea imagina că inima ta este un giulgiu
în care mă îmbrac de bunăvoie
mi-aş putea imagina că pe carâmbul cizmei creşte pământ
că bărcile au pânze de păianjen agățate de catarg
că ploaia asta cade ca o capcană întinsă de nori
şi totuşi aştept cuminte să vină noaptea pe furiş
păianjenul singur în pânza de timp
păianjenul să mă ia la întrebări.

CĂMĂRILE ASCUNSE ALE CEASULUI

am pus în ghips petalele căzute ale florilor acestora
crescând două câte două pe pereți şi pe pieptul meu
au pus în ghips duminicile, strămoşii
arcul amazoanelor, ochiul ciclopilor, mirosul de fân cosit
şi picioarele grele ale sufletului
pe toate le-am aşezat aşa cum tata punea la butucit
vița de vie şi-aştept la rândul meu culegătorii
să mă scoată din ghips.
când trimit după mine le spun să se-mbrace în giulgiu
când vin la masă mea bem vin stors de buzele pământului
când se ceartă cu mine îi învăț să plece-mpăcați –
asta se-ntâmplă în cămările ascunse ale ceasului
făcut din peşteri
în solzii crescuți pe coama nopții
(fiind vorba totuşi numai despre timp)
petalele florilor acestora în ghips îşi sfidează creatorul
aştept la rândul meu să-mi cadă aripile de ghips.

ILUZORIU

aşteptând pe un nimeni să dea târcoale
pragului umbrelor de la streaşina casei
acel nimeni care să mă umple (aşa cum spunea el!)
de greutatea zilelor de duminică
presărate cu psalmii de bunavestire
şi cu rochiile albe ale inimilor gri
şi Iisus a fost mângâiat de nimeni
pe care îl purta în fiecare margine a crucii
ca să nu mai auzim de el
să nu-l mai simţim şoptindu-ne
cât de uşor am putea sări în adâncurile pământului
din curiozitatea testării tuturor miturilor cu Charon
cu ape negre
cu bărci închise în dungile morţii.
este vorba de nimeni venind să ne ţină de urât
când se face de fapt că murim de singurătate.

URŞII NOPŢII

mă pasc urşii nopţii
când ora 12 se dă peste cap pe capul pământului
şi după cum ştii eu nu plec niciodată de acasă
noaptea. cu toate astea parcă cineva
m-a obişnuit să duc în găleata de apă
amintirea unui ochi rătăcit de ciclop
să las la gâtul ferestrelor urmele neşterse
după jocul ielelor
nimeni nu şi-ar fi închipuit înainte
că toate se duc încet (în sensul acelor de ceasornic)
la fel cum se închid ochii copiilor iarna
în faţa cuptorului cu cozonaci
mă pasc urşii nopţii ziua-n amiaza mare
când din ce în ce mai rar nuntaşii frâng pâinea
deasupra capului miresei şi când din ce mai rar
vântul aduce peste gârlă chiotele femeilor
care scot cânepa ţinându-şi marginile poalelor
zilele-acelea şi duhurile lor s-au ascuns
ca o ceată de răsculaţi prin nu ştiu ce locuri
şi sunt hăituite mereu de câinii timpurilor
numai aşa se explică de ce urşii nopţii
ne pasc de supărare tinereţea şi somnul.

ORDALII

ardea părul cerului
şi-al apelor şi-al nebunilor peste casa noastră
de fiecare dată aşteptam primăvara
să aprindem focurile să aprindem Roma
ca să luminăm existența unui Nero lăuntric
dac-ai înțelege cum plagiem scântei
şi grămezi de paie totodată
te-ai aşeza pe marginea zilei
să calculezi orele de incandescență
plus firele de adevăr pe care le-ai aprins până acum pe buze
vorbeau bătrânii despre moartea copiilor lor
în ordalii despre norele necredincioase
şi voinicii falşi crescuți din ficatul putrezit
al lui Prometeu – împărțit frățeşte
Dumnezeu s-a făcut pară de foc
şi noi cu sufletul întors am plecat prin pământuri
ca nişte torțe stinse demult.

GENERAȚIA AMBALAJ

despre pungi – astăzi vom vorbi despre pungile de plastic
aflate în situații foarte delicate de-o vreme încoace
pungile în care toate fetele înşelate
îşi aruncă acea zi ciudată numită „ieri”
pungile umplute cu iubiri la minut
cu timpul rest
cu tremurul fețelor acoperite înainte de execuție
cu temerile noastre înflorite când fulgeră afară
şi scuipă pământul cu pietre în soare
pungile cu foşnetul lor metafizic
al atâtor credințe crescute cu grijă
şi-n care sărim ca peştii
de câte ori apar incendii
prin colțurile sufletului
pungile în care trăim singuri până ne înecăm
(dintr-un prost obicei) şi ajungem
în ambalaje curate şi albe de unica folosință –
să ne ducă-napoi.

ŞARPELE

şarpele nopţilor stând
la răspântia unde fântânile
au uitat generozitatea
de a-ţi da înapoi chipul
nimeni nu a venit înapoi
fără să-şi lase nopţile
brodate cu atâtea vise
încă de când mama le promitea câteva
în leagăn
şarpele ochilor luându-te de mână
aşa cum David îşi ţinea harpa
ca pe o coastă de leu crescut de mic
pentru a fi harpă
şarpele apelor legănate pe apele buzelor
şi ai plecat într-o dimineaţă
fără să mai iei pe nimeni
să te scalzi pentru că pământul cu şerpii lui
nu primeşte decât oameni curaţi
cu hainele aşezate
cum numai la botezul copiilor se face.

KARMA

plânsul nu poate plânge
el se poate lua în braţe
îşi poate duce trupul îmbălsămat
într-o piramidă moştenită de la naştere
şi de acolo se va scoate de câte ori plouă
azi nu e o zi bună pentru plâns
ne-au înflorit tristeţile pe umeri
şi numai mâna ta le culege
le trece în albul ei
ce dor o să-mi fie
de acest timp cu florile lui
care cad ca nişte bolovani ai păcatului pe ochi
ai păcatului că toţi ţin în braţe
câte-o piatră
pe care chiar dacă n-o vor arunca
o să le cadă pe vârful picioarelor
ca o cruce bătrână.

Partea a II-a

ÎN CASA PĂRĂSITĂ A LUI MERLIN

JOC ÎN DOI

aş fi înnebunit să mă ştiu
atât de singur dacă n-aş fi aflat
după masă de la întunericul
ce şi-a spart capul de ochiul meu
că moartea ne ține de mână
şi e credincioasă ea nu ne sperie
ne mângâie câteodată când morții
pleacă dimineața să cumpere ziarul
şi chiar dacă se mai duce ea nu mă lasă
singur amintirea ei adică tocmai
copilul ei îmi ține de urât
şi-atunci vorbim despre probleme filosofice
eu îi spun că iubirea nu e oarbă
ci doar puțin lovită la ochi
şi că e chiar frumos să strigi
că eşti viu când viscolul îşi cere afară
iarna lui dar ea râde tace
din când în când îmi face semn
să sorb mai iute din cafea.

ARCHEOLOGIE

cântec cu noduri
pe marginea tăcerii verzi de semafor
templul şi-a pierdut coloanele
cine ar mai putea crede în zeus
dacă zeus nu mai crede în zeus
a-nchis supărat toate uşile
panteonului ceilalţi zei au plecat
sau zâmbesc agăţaşi
de-un lănţişor la gâtul parfumat
al doamnelor cochete dar zeus
a-nchis orice uşă spre barba sa
doar câteodată lasă să-i cadă
câte-un dinte pe care
câte-un renumit arheolog
îl va duce mândru într-un
muzeu naţional
cântec cu noduri pe marginea
nodului noaptea a fost exilată
într-un suflet dintr-un mine.

ÎNTR-UN TIMP INDEFINIT

am plecat să mă urmăresc
(ca să nu mai zică lumea că dau de mine întâmplător)
când noaptea se ţine de gât cu lumina felinarelor
când mâinile tuturor bătăuşilor au învăţat să îmbrăţişeze
adică în timpul indefinit născut odată
cu nestematele din fruntea cerbului
cu potcoavele de argint pe care fiecare casă
fiecare om şi mai ales fiecare durere
sar din an în an chiar şi după ce potcoavele se tocesc
şi ei nu-şi dau seama
şi sunt morţi demult.
într-un timp indefinit aşadar îmi adulmec urma
timpul în care ajung prea des să dau de lucruri neobişnuite
lucruri de toată mirarea
cum li se întâmplă celor ce se trezesc deodată
câte doi într-un suflet
sau celor care-şi găsesc pe neaşteptate inimile bătând
(deşi ei îşi formaseră altă imagine despre inimă)
nu mă mai chemaţi înapoi – eu sunt dat dispărut
într-un timp indefinit.

OBICEIURI ÎNNĂSCUTE

culorile ca şi fericirile
sar din două-n două
să nu-mi spună cineva
că a cunoscut două fericiri
când se-mbăta cu golul dintre ele
să nu mintă cineva
că între cele două prăbuşiri –
una în scutece cealaltă în podul palmei pământului –
a găsit graalul
poţi minţi că ai făcut cort din stele
degete din ochii luminii
dar culorile ca şi fericirile
sar din două din trei în trei
şi noi nu ştim încă să numărăm.

PERSPECTIVĂ

pasul şi greutatea şinelor
cântecul greierilor şi ţipătul sirenei
de la depărtare orice casă poate fi confundată
cu un cavou – aceste blocuri de prea multă tăcere
trecând neobservate decât în anotimpul lupilor
de la depărtare aripile par pletele incomode
atârnate de pieptul zborului
astfel nimeni nu ar minţi dacă ţi-ar arăta
cu degetul creierii munţilor spunând
că e peştera sufletului cu vârful întors
părul zbârlit al cerului
sau dintele crăpat al zgripţuroaicei
în miezul timpului când ne-am născut
moartea ne-a văzut scutecele albe
şi-a crezut că e semnul de îndurare
pe care i l-am cerut în modul cel mai neprotocolar
de la depărtare biciul pământului este bagheta magică
ce ne face să iubim toată ziua tumbele
şi carnea pământului peste noi
de la depărtare tu şi eu semănăm
tu şi eu ne iubim
tu şi eu am putea trăi fericiţi
până la adânci bătrâneţi.

TOATĂ ZIUA

când te gândeşti că toată ziua
soarele se iubeşte cu apa piatra cu zborul
şerpii Meduzei cu amintirea de a fi fost cosițe
coiful cavalerilor cu rugina vârfului de suliță
aşadar când vezi că toate se iubesc
secundă de secundă zi de zi
îți vine să-ți iei toamna de-o aripă
şi să dai cu ea de suflet până-i crapă ploile
şi se fac în busuiocul răsărit după urechea stângă
a fiecărei fete care s-a crezut cel puțin o dată
în viața ei zână;
că nu mai auzim lucrurile pe care le auzeam
nu mai cântăm cântecele pe care le cântam
şi prin urmare nici nu mai putem promite
lucruri de cele promise într-o doară
de străbunicul copiilor săi, lucruri ca tinerețe
fără de bătrânețe, ziua fără de noapte
şi moartea fără de frică
da, nu mai putem promite nimic
şi cu toate astea, în accidentul frumos de a fi
trebuie să dăm de florile florilor şi de cerul cerurilor
mai ales când te gândeşti că toată ziua
soarele se iubeşte cu apa ochiul cu lumea
mormântul… cu viața.

ÎN CĂUTAREA UNUI POTOP

aşternut la rădăcina apei
stă timpul cu lacrima între coarne.
la mine apele cu peştii lor
au venit să sape fântâni ca să-şi înece zeii
care ies ziua desculți fără să-i ştie nimeni
şi aşa învățând de mici să ucidem plânsul în faşă
fiecare după numele lui
fiecare după ochiul lui
după ziua care l-a făcut cu două aripi mai puțin
caută fiecare un chiparos ca să-i fie un Noe
pentru că în arcă au loc toate fiarele minții
cele moştenite şi cele născute
cele vii şi cele inviate
numai că nu toți cunosc un munte
şi un porumbel dat de sus
şi mai ales nu toți ştiu să găsească un potop
care să-i adopte de la-nceput (sau chiar la bătrânețe)
cu arcă şi cu ploaie
şi cu nebunia lor.

FURTUNI DE LINIŞTE

la mine de Paşti tăcere solemnă
sâmbăta
ca în tranşee înaintea unui asalt
când soldații vorbesc din apăsarea bocancilor
ca intrarea piramidelor
sub aripa neagră a soarelui
sau ca atunci când mama
îşi piaptănă fetele după scăldat
la mine acasă mă simt uneori
ca o umbră la trunchiul căreia
încă n-a înmugurit frigul
şi de-asta ai mei trec aleargă
vorbesc mănâncă mă cheamă
într-o tăcere asurzitoare
cum numai copilul înainte de naştere
şi puii sub coaja oului o mai aud
la mine acasă îți iei un vis frumos când adormi
şi-l legeni încet până mâine dimineață
cea care vine lin de tot
(în trapul răsăriturilor pe obrajii fecioarelor)
şi-l legeni dimineață de dimineață
până creşte mare şi tăcut…

ISPITĂ

ne cânta vântul prin poduri de case
călătoriile de-o iarnă-ntreagă
şi mărul cu pielea de şarpe
se-ndulcise după numai un gând
ne zorea cineva de sub coajă
să-i muşcăm din culoare pe rând

ştii, şi din părul tău negru ar putea
odată să mă muşte un şarpe de buze
şi din buzele tale ar putea
să-mi muşte din inimă un şarpe
de-aceea vreau azi să ascult
numai foşnetul razelor din priviri
făcându-şi cuib din frunze uscate
şi vântul cântându-ne doine
prin poduri de case.

DEFINIȚIE

tu eşti ca şi când
eu aş uita să mor
dacă mi-ai cere
să-ți spun cine sunt
ți-aş cere să facem
schimb de inimi
strigându-ne după frunzele
unui păcat fără iad
a unor ruguri fără durere
în pântecele fiecărei zile
după ce am scalpat soarele
de răsărituri să acopăr
râsul vrăjitoarelor întru totul
pe coala aceasta orice e posibil
aşa cum altfel n-o să ai şansa
dacă aş plânge atunci Dumnezeu
ar fi ca şi cum aş fi vesel.

VALEA PLÂNGERII

nu trecusem valea plângerii
nu-i spusesem ochiului
să zboare-n ochii sfinților
dar mi-am luat nopțile
şi pe mine trimițându-mă
prin nebuloasele câmpiilor
de nebun şi-a trebuit
să-mi las mapa şi părul
vâlvoi acolo nu mai conta
dacă ai sau nu păr dacă
mergi în mâini în degete
în cuvinte şi sărbătorile
naşterea şi renaşterea zeilor
se țineau zilnic la fel
spălatul pe față
se bea acelaşi soare
nu se-mparte nici prin gânduri
nici după geamuri
se cântă mult până nu
se mai ştie de sine apoi se moare
până la regăsire.

NORUL

mai întâi se-nnorase
eu mi-alegeam norul din care
să-mi cresc degete de apă
să cad pe hainele ţiglă
ale caselor vechi pe vorbele de ţiglă
ale îndrăgostiţilor nocturni
în urma cortegiului a rămas doar ploaia
toate jumătăţile mele
sunt pierdute pe undeva în lumea asta
sau în altele.
ar trebui să mai trăiesc
încă zece vieţi să mă adun
de-aceea mai întâi m-am înnorat
ca să fiu aproape de ideea de plâns
scursă instantaneu pe obrajii atâtor jumătăţi
care-au căscat în mine
prăpăstii de netrecut.

STUDIU DE CAZ

morţii plângeau în hohote
chiar aşa ai început să povesteşti despre ochii şacalilor
morţii plângeau în hohote când erau trimişi cu toţi
să adune ciuperci să-şi dea cu apă pe faţă
şi să discute despre noul regim de slăbire
aici s-au pierdut în metafore
şi le-au crescut lilieci în păr
dar dorm la ore fixe
mănâncă la ore fixe
şi trăiesc la ore fixe
aici cuvântul oră are o greutate cam tot atât
cât podul londrei plus ziua independenţei
şaizeci de zile de minute plus fiecare parte
din coşuleţul cu pâine
chiar aşa ai început să vorbeşti despre noi
când treceau pe sub cizmele vremii
ca să nu ne prindă dulăii ei.

PE RÂND…

de parcă-ar fi pus ceva la cale
uşile şi ferestrele nu se mai deschid
în casa bătrânilor au rămas fotografii
de la nunta lor când s-a clătinat inima pământului
şi-au plecat carele de foc fără frâie
şi noaptea a spart oglinzile şi e ascunsă până azi sub pat
timpul îşi vede de treaba lui şi se încolăceşte
în jurul cozii fără să ne dea drumul din cuib
dar când ne obişnuisem să plecăm desculţi de paşi
când ne obişnuisem să facem ţăndări ploile toamnei
uşile şi ferestrele nu se mai deschid
şi ni se face semn (mai mult sau mai puţin discret)
spre scara lui Ioan.

MARATON

dacă ţi-au amorţit gleznele
alergând prin gândurile mele
să mă anunţi devreme
ca să ştiu când să ne înhămăm
la aripile de-mprumut
aripi cu şase picioare şi cu ochi
cu râsul tău verde ca luna mai
şi cu timpul oprit când mă ţineai de degetul mic
apele s-au încuiat în casa lor
zeii în olimpul lor
şi fiecare dintre noi în celălalt
cel puţin până la altă geneză.
dacă ţi-au amorţit gleznele
aşteptând să se coacă cireşele cerului
şi miezul nopţii sub veioza noastră
dacă noaptea se dă din când în când de gol
în ochii tăi ca mersul Meduzei în scutul lui Perseu
atunci ar fi ca şi cum ai exista.

PARADOXAL

au plesnit păstăile de lumină
şi sâmburii lor erau negri
e frig dar îți ard cuvintele
ochii tăi ca o revelație
în care atunci când mă pierd
de fapt mă regăsesc
fiecare colț al oraşului
ascunde ceva trist – nici
azi n-ai venit fiecare privire
a un motiv de a plânge
în fața altarului un preot
spune iar că Dumnezeu
ne iubeşte.

STÂLPII OLIMPULUI

a plecat iulie
în căutarea altui an
iulie adică numele fantastic al scoicilor
de la gâtul tău
şi-al gustului dulceții de nuci verzi
iulie a plecat ca şi altădată să sperie norii
şi albul pielii în visele altor oameni
chiar şi al celor care au venit pe lume fără nici un vis
acum va trebui să înhămăm caii
să ținem nopțile şi visele lor legate cu barda în mâini
altfel vor pleca fără opriri
ca acel autobuz în care se văd la asfințit
toate mâinile lui Shiva toți ochii lui Cerber
şi fiecare cută de pe fracul lui Charon
poți să te crezi viu poți să te crezi mort
poți să te crezi cum vrei tu
poți să creşti pui de grifon în debara
sau mituri travestite sau ce vrei tu
există un iulie însă
sau numele fantastic al scoicilor de la gâtul cuiva
mai frumos decât oricare dintre stâlpii Olimpului.

NEBUNII

au crăpat acoperişurile caselor
aşezate ca broaştele ţestoase una în inima celeilalte
una peste moartea celorlalte la fel cum stau robii nopţilor
pe feliile lor de fum
şi pe ideile clocite în halbă
când ne-am aşezat pe stele
minţile noastre începuseră să-şi caşte gura cât pentru o iarnă
de-ngheţau florile în cărţi
iezii în burţile lupilor
mamele pe unghia sobei
doi nebuni am ajuns fiecare cu iarna lui
cu nămeţii copilăriei în spate unde urmele pe zăpadă
trădau două închipuiri de iglu
şi dintr-o aripă de frig şi dintr-o aripă de foc
ne-am dat zborul peste cap
până-n creierii tăcerii
aşezaţi ca două pietre pe fundul unui acvariu
în iglu-ul nostru rece
timpu-i doar o incantaţie.

NEDIMINEAŢA

era ieri dinaintea
celuilalt ieri asemănător cu mâine
vântul râdea a nelumină a nedimineaţă
în oglindă apăream a ne-eu
frunza de vie s-a speriat
din cauza unei amintiri
cerul şi-a început iarna cu mine
aş începe să merg în priviri
dacă ai fi aici
moartea şi ea se speriase de o amintire
şi contempla norii pe o frunză de dud
odihneşte Doamne pe robul tău
pe robul tău...
pe robul tău...

LA FÂNTÂNILE PLECATE

m-au ajuns din urmă
mâinile reci ale zilelor în care mama
mă trimitea-n turniruri să omor balauri
de la fântâna noastră veche răsărită-n curte
şi acum stau pe banca
unde timpul m-a muşcat de suflet
aşteptând să vină ea –
ea din celălalt timp cu mâinile calde
să mă vindece de răni.
ca un trist fecior de crai mai visez încă turniruri
şi îmbrac culoarea doamnei ce m-aşteaptă la castel
nu mai pot să le cer apă primăverilor nebune
fiindcă nu văd decât graalul
şi-n orice apus – un zmeu
seara mă simt inspirat lângă sticla mea de vin
şi toţi îl cunosc pe bardul – bardul … sticlelor de vin
dar ajunge. nu mai ştiu în ce timp să mă trezesc
să îmi iau costum, valiză, să dau ochii cu colegii
adormiţi în turbo pascal
sau să îmi aşez armura pentru marile turniruri
chiar de-ar fi să vin pe urmă
cu un suflet mai puţin.

INTUIŢIE

în camera asta
metaforele stau agăţate pe perdele
fericirea dă cu cotul
şi se plimbă în diagonala oglinzii
de parcă ar aştepta un telefon
în camera asta se râde prea mult de unul singur
se golesc mine de pix
se aruncă multe ciorne la coş
odată mi-am văzut de la geam
un vis spulberat (răsăritul a venit
cu trei minute mai târziu)
peste 25 de ani
presimt că un oftat o să dea buzna peste mine
şi-o să mă găsească nebărbierit
cu părul lung
cu sufletul plecat
şi-o să mă dea afară cu forţa.

CULORI

aşa cum celţii plecau la război
aşa cum ai asculta Cântarea cântărilor
într-un hamac de frunze
aşa cum ploaia asta dansează
ca irlandezii toamna
aşa cum storceau dacii
strugurii în teascuri
aşa cum pleci cum vii
cum scrii poezii pe bilete de autobuz
aşa înveţi totul
chiar şi ce n-ai fi vrut
vreodată...

EPIFANIE

cu o zi înainte să plouă
mi-au spus că toate ploile
sunt născute dintr-o ameţeală a timpului
la mine acasă timpul călca
liniştit feţe de masă
şi urmele de viaţă ale ultimului costum
am lăsat zilele întocmite
pe spătarul scaunului alb
atât de alb că l-ai putea confunda
cu o tristeţe îngheţată
au intrat fluturii pe geam
e frumos să vezi fluturi iarna
mi-am pus inima în cap
cu o zi înainte să vin.

HAINA DE CARTON

am aflat acum o zi şi o viaţă
că ar fi bine să încerci măcar o dată
să-ţi faci poze cu sufletul gol
să-l vezi cum stă cu lumea
în braţe fără să acopere cu ea
am făcut cândva un pact –
el să mă aştepte dintr-o călătorie
când o să-i trimit scrisori
pe palmele nopţii şi până atunci
ar putea căuta un loc
de unde să mă aştepte
ca o fecioară iubitul plecat la război
cu şuviţe din părul ei.
timpul a căzut la pat
şi toate poveştile de iubire
cu sufletul meu rătăcit
au rămas nişte flori desenate pe covoare
timpul a rămas greu cu moartea lui
cred că sufletul nu m-a aşteptat
şi-acum pe undeva
pozează gol.

FLORI ZUGRĂVITE

au adormit copiii pământului
în noaptea asta se scrie
poezie multă pe faţă
neagră a oglinzii pe feţele
noastre şi mai spunea cineva
să nu-ţi şoptesc numele
să nu mai ieşi din călimară
iubito doar ţi-am spus –
o să pătezi foile timide
dar fie cum vrei
să iei cu tine şi ochii deschişi
în noaptea asta se iubeşte
prea mult în poezie prea mult.

MAMA LUPILOR

am făcut multe în noaptea aia
toarsă pe vârful peniței ca un fir de lână
înțepată nervos în practici şamaneşti
dar să nu uit: am făcut multe
până mi s-a stors beția din ochi
picătură cu picătură şi fir cu fir
atât încât nu vroia să mă mai recunoască
mama lupilor când m-am aşezat în patul ei
îmbrăcat cu strănut de ied şi aripi de grifon
de aceea o să înțelegeți (de la inimă la frunte)
de ce i-am tras o înjurătură la bestia de noapte
care ştiind ce pat albastru mă aştepta aici
mi-a pregătit de invidie altul alb
mult prea alb şi mult prea lung
că nici Procust cu toți tații lui
până la al unşpelea neam
n-ar putea să-mi lungească picioarele
până să ne facă egali.

DRAPERII DE METAL

zumzetul asurzitor al unor pui de nor
plecați din poala cerului
zumzetul asurzitor – cel puțin tot atât de mult
ca gândurile copiilor până la 10 ani
treziți cu două ceasuri mai devreme
de clopote pe vreme de război.
grămezile de râs peste grămezile de frunze
țipetele scoase de 2000 de ani de fiecare om
rătăcit înăuntrul său (sau înăuntrul altuia)
pui de primăvară pui de ploaie
pui de frică răsăriți pe retinele copiilor
obişnuiți cu zgomotul armelor.
această poezie nu este despre război
şi totuşi ea nu poate fi despre altceva.

POEZIE ÎN DOI FRUNȚI

eu nu ştiu să mor
dar aş putea să îmbăt
toate izvoarele ca să nu-şi bea
căprioarele-n vârtejuri
şi dragostele
şi veşniciile
pe care le ştim câte-o zi pe viață
şi eu nu ştiu să cânt
dar aş îmbăta cântecul
să uite de sine în colțul ochilor
ce ți-au curtat primăverile
aş vrea să zburăm toată viața
pe calea numită „cea fără tropote de cai"
şi să mergem până la osia inimii
unde ursitoarele s-au obişnuit
să-şi lase profețiile
şi mai ales căile nebătătorite
la care noi muritorii n-am ajuns
şi acolo iubito-şi țin ele
afurisitele de foarfeci
şi de fusuri
şi de gheme
dar altfel nu se poate
numai dacă tu

căprioară oglindită în izvoare
şi eu îmbătător de izvoare
am uita să potcovim
dansul lor deşucheat.

CEASUL CU DINȚI

crezi că aş putea să fac
din brațele castanilor coloanele Capitoliului
să mă strâng de gât cu un mit
de câte ori se încurcă drumurile
prin buzunarele nu ştiu cui pământ
crezi c-aş sta să privesc
de la masa în romb cum trec
de două ori pe zi
de două ori pe viață
suflete sângerând
suflete cu genunchiul căzut în talpă
cuvinte cu gânduri îndoite
peste gulerul cămăşii
crezi c-aş suporta toate astea
dacă n-aş ştii că mâine
s-ar putea lovi pe trecerea de pietoni
o dimineață?

ÎN CĂUTAREA UNUI MIT

a venit s-o întrebe în secret
pe femeia care nu mai era vie
şi stătea lungită pe canapea
probabil că ne va întreba pe fiecare
i-am zis vecinului din stânga
pe el nu-l interesa
decât dacă a venit iarna şi are barbă albă
pentru că nu văzuse niciodată o iarnă
apoi mi-am aşezat haina în cuierul
din corn de cerb ca să ascult
varianta laponă a mitului
celui care s-a înecat cu un cântec
în timp ce sufla într-un fluier.
sub capul meu stă o pernă de fulgi
şi-n fiecare noapte
am dat în urmărire
un vis.

SCURTUL ANOTIMP

trebuie să fi rămas amândoi
dacă lumina pica de jos în sus
şi de sus în jos
şi de peste tot
dacă din căuşul palmei
ne sorbeam pe rând
cred că astă noapte
îmi rugam ochii să rămână închişi
ca să nu pot spune că mâine
n-o să te mai văd
trebuie să fi rămas amândoi
dacă florile desenate
în praful geamurilor
începeau să miroasă
a ulei de migdală
sub vitraliile lui Dumnezeu.

ECHILIBRU

mi-am dezarmat timpul
astăzi n-o să-mi fac griji pentru nimic
aş putea număra firele albe
din coamele cailor dinspre miazănoapte
aş putea să vin într-o seară
să-ți sărut umbra părului
când stai pe terasă
şi te uiți la ulii
aş învăța cum să fac un buchet
din florile punctate cu stiloul
în momentele de plictiseală
pentru că astăzi n-o să-mi fac griji
nici n-o să mă mai întreb
dacă atunci când mi-ai prins sufletul
ca o floare carnivoră în cupa palmelor
erai tu sau fericirea îți împrumutase
culoarea ochilor.

JUCĂTORI DE-A BABA-OARBA

cândva, frate Alexandru
şi pe noi or să ne arate-ntr-o
fotografie plină de amprentele
copiilor
bărbieriţi, liniştiţi, cu un zâmbet neşters
pe faţă
când din noi vor fi crescut demult
narcise şi ghiocei pentru albine
dar trebuie, aşa se cade
să râdem în fotografii.

CUPRINS

ISBN 973-695-147-2
ISBN 973-7911-90-3